

#1 ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ - ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 450.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ERIN DOOM

Υπάρχουν πράγματα που αξίζει να τα προσπατήσουμε.
Ενίστε και από τον εαυτό μας.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δημιουργός Δακρύων**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Fabbricante di lacrime*

Από τις Εκδόσεις Adriano Salani, Μιλάνο, 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Erin Doom

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Κασσιπίδης, Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Alessia Casali (AC Graphics)

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Andrea Balconi

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Adriano Salani Editore s.u.r.l., Milano 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5315-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5316-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ERIN DOOM

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ
ΔΑΚΡΥΩΝ

Μετάφραση:
Γιώργος Κασαπίδης, Θεοδώρα Δαρβίρη

*Σε όποιον μας πίστεψε από την αρχή.
Και ως το τέλος.*

Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	11
1. Ένα καινούργιο σπίτι.....	13
2. Χαμένο παραμύθι.....	26
3. Αποκλίνουσες σκέψεις.....	42
4. Τσιρότα.....	59
5. Μαύρος κύκνος.....	71
6. Ευγένεια.....	89
7. Βήμα βήμα.....	103
8. Στο χρώμα του ουρανού.....	127
9. Τριαντάφυλλα κι αγκάθια.....	147
10. Ένα βιβλίο.....	170
11. Λευκή πεταλούδα.....	187
12. Ακρασία.....	202
13. Αγκάθια από τύψεις.....	216
14. Αφοπλιστικό.....	240
15. Ως το κόκαλο.....	254
16. Πέρα από το τζάμι.....	271
17. Η σάλτσα.....	294
18. Έκλειψη Σελήνης.....	313
19. Από κάτω.....	332

20. Ένα ποτήρι νερό.....	348
21. Δίχως να μιλώ.....	373
22. Θα είμαι καλή.....	382
23. Σιγά σιγά.....	392
24. Αστερισμοί από ρίγη.....	411
25. Πορεία σύγκρουσης.....	445
26. Επαίτες παραμυθιών.....	476
27. Οι κάλτσες.....	501
28. Ένα μοναδικό τραγούδι.....	518
29. Ενάντια στην καρδιά.....	543
30. Μέχρι το τέλος.....	576
31. Με κλειστά μάτια.....	602
32. Τ' αστέρια είναι μόνα τους.....	616
33. Δημιουργός Δακρύων.....	652
34. Γιατρεία.....	690
35. Μια υπόσχεση.....	712
36. Μια νέα αρχή.....	722
37. Όπως ο αμάραντος.....	746
38. Πέρα από κάθε μέτρο.....	778
Επίλογος.....	813
Ευχαριστίες.....	819

Πρόλογος

Το Γκρέιβ ήταν γεμάτο ιστορίες. Χαμηλόφωνες αφηγήσεις, παραμύθια για καληνύχτα... Θρύλοι που ψιθυρίζονται κάτω από το τρεμουλιαστό φως ενός κεριού. Η πιο γνωστή είναι του Δημιουργού των Δακρύων.

Μια φορά κι έναν καιρό, σε έναν τόπο μακρινό κι απομονωμένο...

Σε έναν κόσμο όπου κανείς δεν μπορούσε να κλάψει και οι άνθρωποι ζούσαν με άδειες ψυχές, χωρίς συναισθήματα. Κρυμμένο απ' όλους, όμως, βυθισμένο στην απέραντη μοναξιά του, ζούσε ένα ανθρωπάκι καμωμένο από σκιές. Ένας μοναχικός τεχνίτης, χλομός και καμπουριαστός, που τα ανοιχτόχρωμα σαν γυαλί μάτια του μπορούσαν να παρασκευάσουν κρυστάλλινα δάκρυα.

Ο κόσμος προσέτρεχε σε αυτόν, όλοι τον παρακαλούσαν να τους κάνει να κλάψουν, να νιώσουν έστω μια ιδέα συναισθήματος – γιατί στα δάκρυα περικλείονται η αγάπη και οι πιο συγκι-

νητικοί αποχαιρετισμοί. Είναι η πιο προσωπική προέκταση της ψυχής, αυτό που περισσότερο και απ' τη χαρά και την ευτυχία μάς κάνει να νιώθουμε άνθρωποι.

Και ο τεχνίτης τούς έκανε τη χάρη.

Έβαξε στα μάτια των ανθρώπων δάκρυα που περιείχαν τα συναισθήματά τους κι έτσι ο κόσμος έκλαιγε από θυμό, απελπισία, πόνο κι αγωνία.

Ήταν πάθη σπαρακτικά, απογοητεύσεις και δάκρυα, δάκρυα, δάκρυα – ο τεχνίτης μόλυνε έναν κόσμο αγνό, τον κηλίδωνε με τα πιο προσωπικά και εξουθενωτικά συναισθήματα.

«Να θυμάστε: δεν μπορείτε να πείτε ψέματα στον Δημιουργό των Δακρύων», μας έλεγε στο τέλος.

Και αυτό μας το έλεγε για να μας δείξουν ότι κάθε παιδί μπορεί να είναι καλό· πρέπει να είναι καλό, γιατί κανείς δε γεννιέται κακός. Είναι στη φύση μας.

Στη δική μου περίπτωση όμως...

Στη δική μου περίπτωση δεν ήταν έτσι.

Στη δική μου περίπτωση δεν ήταν απλώς ένας θρύλος.

Δεν ήταν ένα ανθρωπάκι χλομό και καμπουριαστό, με μάτια ανοιχτόχρωμα σαν το γυαλί.

Όχι.

Εγώ τον Δημιουργό των Δακρύων τον ήξερα.

1

Ένα καινούργιο σπίτι

*Μπορεί να ήταν καμωμένη από πόνο,
αλλά παρέμενε το πιο όμορφο και λαμπερό
πλάσμα στον κόσμο.*

Η έλουν να σε υιοθετήσουν». Δεν πίστευα ποτέ ότι θα άκουγα αυτές τις λέξεις στη ζωή μου.

Το ήθελα τόσο πολύ, από μικρή, και για μια στιγμή δεν ήμουν σίγουρη αν είχα αποκοιμηθεί και ονειρευόμουν. Άλλη μια φορά.

Κι όμως, αυτή η φωνή δεν ερχόταν από τα όνειρά μου. Ήταν ο αγριωπός τόνος της κυρίας Φριτζ, εμπλουτισμένος με μια αιχμηρή αποδοκιμασίας που δεν έλειπε ποτέ.

«Εμένα;» ρώτησα με ψιθυριστή φωνή που έβγαине με δυσκολία.

Με κοίταξε με το πάνω χείλος της σουφρωμένο.

«Εσένα».

«Είστε σίγουρη;»

Έστριψε το στιλό ανάμεσα στα χοντρά δάχτυλά της, ενώ το βλέμμα της με έκανε να σηκώσω τους ώμους.

«Τώρα κουφάθηκες κίολας;» γρύλισε εκνευρισμένη. «Η μήπως νομίζεις ότι κουφάθηκα εγώ; Μήπως σου βούλωσε τ' αυτιά ο καθαρός αέρας;»

Έσπευσα να κουνήσω το κεφάλι· τα μάτια μου γουρλωμένα από την έκπληξη.

Δεν ήταν δυνατόν. Δεν υπήρχε περίπτωση. Κανείς δεν ήθελε εφήβους. Κανείς δεν ήθελε τα μεγάλα παιδιά – ποτέ και για κανέναν λόγο... Ήταν ένα αδιαφιλονίκητο δεδομένο. Περίπου όπως στα καταφύγια ζώων: όλοι θέλουν τα κουταβάκια επειδή είναι χαριτωμένα, αθώα, εκπαιδεύονται εύκολα, αλλά κανείς δε θέλει τα σκυλιά που βρίσκονται εκεί μια ζωή.

Δεν ήταν μια πραγματικότητα που μπορούσα να αποδεχτώ εύκολα, γιατί είχα μεγαλώσει κάτω από εκείνη τη στέγη.

Όσο είσαι μικρός, τουλάχιστον σε κοιτάζουν. Όσο μεγαλώνεις, όμως, οι ματιές γίνονται φευγαλέες και η συμπόνια τους σε παγιδεύει ανάμεσα σ' εκείνους τους τέσσερις τοίχους για πάντα.

Τώρα όμως... τώρα...

«Η κυρία Μίλιγκαν θέλει να μιλήσει λιγάκι μαζί σου. Είναι κάτω και σε περιμένει. Ξενάγησέ τη στο ίδρυμα και φρόντισε να μην τα καταστρέψεις όλα. Προσπάθησε να μη φανεί πόσο ελαφρόμυαλη είσαι και ίσως με λίγη τύχη να καταφέρεις να φύγεις από δω».

Σαν να ζαλιζόμουν.

Όπως κατέβαινα, νιώθοντας το καλό μου φόρεμα να χαϊδεύει τα γόνατά μου, αναρωτήθηκα ξανά μήπως όλο αυτό ήταν μια από τις αμέτρητες φαντασιώσεις μου.

Ζούσα ένα όνειρο. Στη βάση της σκάλας με υποδέχτηκε ένα ευγενικό πρόσωπο· ανήκε σε μια γυναίκα κάπως προχωρημένης ηλικίας, που κρατούσε στα χέρια της ένα παλτό.

«Γεια σου», με χαιρέτησε χαμογελώντας και συνειδητοποίη-

σα ότι με κοιτούσε πραγματικά, κατάματα, κάτι που είχε να μου συμβεί πολύ καιρό.

«Καλημέρα», ανταπέδωσα χαμηλόφωνα.

Μου είπε ότι με είχε ξαναδεί, στον κήπο, όταν μπήκε από την καγκελόπορτα με το σφυρήλατο σίδερο: με είχε προσέξει ανάμεσα στα ψηλά χόρτα και τα σελαγίσματα της λιακάδας που διαπερνούσαν τα δέντρα.

«Είμαι η Άννα», συστήθηκε όταν αρχίσαμε να περπατάμε.

Η φωνή της ήταν βελούδινη, ήπια λόγω ηλικίας, κι εγώ έμεινα και την κοιτούσα με μάτια μαγεμένα· αναρωτήθηκα αν μπορούσε κάποιος να πάθει ηλεκτροπληξία από έναν ήχο ή να αγαπήσει κάτι που μόλις άκουσε.

«Κι εσένα πώς σε λένε;»

«Νίκα», απάντησα, προσπαθώντας να καταπνίξω τη συγκίνηση εκείνης της στιγμής. «Νίκα με λένε».

Με περιεργάστηκε παραξενεμένη, κι εγώ δεν ήξερα ούτε πού πατούσα, τέτοια ήταν η επιθυμία μου να ανταποδώσω το βλέμμα της.

«Είναι ένα πραγματικά πρωτότυπο όνομα. Δεν το έχω ξανακούσει».

«Ναι...» Ένωσα πως λόγω της συστολής μου το βλέμμα μου φαινόταν φευγαλέο και φοβισμένο. «Μου το έδωσαν οι γονείς μου. Ξέρετε... εμ... ήταν και οι δύο βιολόγοι. Νίκα είναι το όνομα μιας πεταλούδας».

Δε θυμόμουν πολλά από τη μαμά και τον μπαμπά. Πράγματα αόριστα, σαν να τους έβλεπα μέσα από ένα εξαιρετικά θολό τζάμι. Αν έκλεινα τα μάτια και σιωπούσα, μπορούσα να ξαναδώ τα θαμπά τους πρόσωπα να με κοιτάζουν από ψηλά.

Ήμουν πέντε ετών όταν πέθαναν. Η αγάπη τους είναι από τα λίγα πράγματα που θυμάμαι ακόμη – και είναι αυτή που μου λείπει απελπιστικά περισσότερο απ' όλα.

Με κοίταξε στο πρόσωπο και ένιωσα να φωτίζομαι. Το δέρμα μου λες και απέκτησε μια χρυσαφένια απόχρωση κάτω από το βλέμμα της, λες και αρκούσε μόνο μια ματιά της για να λάμψω – δεν ήταν κάτι ασήμαντο, όχι για μένα.

Περάσαμε την ώρα μας κάνοντας περίπατο στο ίδρυμα. Με ρώτησε αν βρισκόμουν εκεί καιρό, κι εγώ της απάντησα πως στην ουσία ήταν το μέρος όπου μεγάλωσα. Η μέρα ήταν όμορφη και φέραμε έναν γύρο τον κήπο, περπατώντας αργά πλάι στον αναρριχητικό κισσό.

«Τι έκανες πριν... όταν σε είδα;» με ρώτησε κάποια στιγμή όπως κουβεντιάζαμε, δείχνοντας μέσα από τα ανθισμένα άγρια ρείκια.

Τα μάτια μου φτερούγισαν στο σημείο εκείνο και, χωρίς καν να καταλάβω γιατί, ένιωσα την παρόρμηση να κρύψω τα χέρια μου.

Προσπάθησε να μη φανεί πόσο ελαφρόμυαλη είσαι, με είχε προειδοποιήσει η κυρία Φριτζ και τα λόγια εκείνα τώρα αναβόσβηναν στο κεφάλι μου.

«Μου αρέσει να είμαι έξω, στο υπαίθρο», απάντησα αργά. «Μου αρέσουν τα πλάσματα... που ζουν έξω».

«Υπάρχουν ζώα εδώ;» με ρώτησε με κάποια αφέλεια, αλλά έφταιγα εγώ που δεν το είχα εξηγήσει καλά και το ήξερα.

«Τα πιο μικρά, ναι...» απάντησα, προσέχοντας να μην πατήσω ένα γρύλο. «Αυτά που συχνά δε βλέπουμε καν...»

Κοκκίνισα λιγάκι όταν τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, αλλά δε με ρώτησε τίποτε άλλο. Έτσι βυθιστήκαμε και οι δυο σε μια ανάλαφρη σιωπή, που έσπαγαν μόνο το κελήδημα της κίσσας και οι ψίθυροι των παιδιών που μας κατασκόπευαν από το παράθυρο.

Μου είπε πως ο σύζυγός της θα ερχόταν από στιγμή σε στιγμή. *Για να με γνωρίσει*, υπονόησε, κι εγώ ένιωσα την καρδιά μου

να φτερουγίζει σαν να ετοιμαζόταν να πετάξει. Όπως ξαναμπαίναμε στο κτίριο, αναρωτήθηκα αν μπορούσα να κλείσω αυτές τις αισθήσεις σε ένα μπουκάλι και να τις κρατήσω για πάντα. Να τις κρύψω στη μαξιλαροθήκη και να τις κοιτάζω να λάμπουν όπως το μαργαριτάρι στο σκοτάδι της νύχτας. Είχα πολύ καιρό να νιώσω τόσο ευτυχισμένη.

«Τζιν, Ρος, μην τρέχετε!» είπα παιχνιδιάρικα, όταν τα δυο παιδάκια πέρασαν ανάμεσά μας, σηκώνοντας το στρίφωμα του φορέματος. Κρυφογέλασαν και έφυγαν προς τις σκάλες, κάνοντας τις παλιές σανίδες να τρίξουν.

Όπως γύρισα να ξανακοιτάξω την κυρία Μίλιγκαν, συνειδητοποίησα πως με παρατηρούσε. Κοιτούσε εναλλάξ τις ίριδες των ματιών μου με κάτι που σχεδόν έμοιαζε με... θαυμασμό.

«Τα μάτια σου είναι πραγματικά πανέμορφα, Νίκα», δήλωσε έπειτα από λίγο, εντελώς αναπάντεχα. «Το ξέρεις;»

Από τη συστολή δάγκωσα τα μάγουλά μου και δεν ήξερα τι να απαντήσω.

«Θα σου το έχουν πει πολλές φορές», συμπλήρωσε διακριτικά, ωστόσο η αλήθεια ήταν πως, όχι, ποτέ κανείς στο Γκρέιβ δε μου είχε πει κάτι τέτοιο. Τα μικρότερα παιδιά, με την αφέλεια τους, με ρωτούσαν αν έβλεπα τα χρώματα όπως οι άλλοι. Έλεγαν πως τα μάτια μου έχουν *το χρώμα του ουρανού που κλαίει*, γιατί έχουν ένα εκπληκτικά διαυγές γκριζό χρώμα, διαφορετικό, ασυνήθιστο. Ξέρω ότι πολλοί τα θεωρούν παράξενα, αλλά ποτέ κανείς δε μου έχει εξομολογηθεί ότι τα βρίσκει όμορφα.

Η συγκεκριμένη φιλοφρόνηση έκανε τα δάχτυλά μου να τρεμουλιάσουν ανεπαίσθητα.

«Εγώ... όχι... αλλά σας ευχαριστώ» τραύλισα και την έκανα να χαμογελάσει. Χωρίς να το καταλάβει, τσίμπησα την ανάποδη του χεριού μου για να σιγουρευτώ ότι όσα ζούσα ήταν αληθινά. Ένιωσα έναν ελαφρύ πόνο και η χαρά μου ήταν απεριγράπτη.

Ήταν αληθινά. Ήταν όλα αληθινά.

Εκείνη η γυναίκα ήταν πραγματικά εκεί.

Μια οικογένεια για μένα... Μια νέα ζωή για να αρχίσω απ' την αρχή, μακριά από το Γκρέιβ.

Πίστευα ότι θα έμενα κλεισμένη ανάμεσα σ' εκείνους τους τέσσερις τοίχους για πολύ καιρό ακόμα. Για άλλα δύο χρόνια, ώσπου να συμπληρώσω τα δεκαεννιά – εκτός απροόπτου, ήταν η ηλικία που θα γινόμουν νόμιμα ενήλικη στην πολιτεία της Αλαμπάμα. Όμως δε χρειάζεται να περιμένω άλλο για να ενηλικιωθώ. Αν και είχα πάψει να προσεύχομαι να έρθει κάποιος να με πάρει.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε κάποια στιγμή η κυρία Μίλιγκαν. Είχε το πρόσωπό της σηκωμένο και κοιτούσε υπνωτισμένη ολόγυρά της.

Τότε ακριβώς την άκουσα κι εγώ. Μια υπέροχη μελωδία. Εκεί, ανάμεσα στις ρωγμές και στον ξεφλουδισμένο σοβά, αντήχησησαν οι δονήσεις από βαθιές, αρμονικές νότες. Μια αγγελική μουσική ξεχύθηκε από τους τοίχους του Γκρέιβ, σαγηνευτική όπως το τραγούδι των Σειρήνων, κι ένιωσα μια ανατριχίλα να σέρνεται στο κορμί μου.

Η κυρία Μίλιγκαν απομακρύνθηκε υπνωτισμένη. Ακολούθησε τον ήχο, κι εγώ δεν μπορούσα παρά να πάω από πίσω της, σφιγμένη. Έφτασε μπροστά στην αψίδα ενός δωματίου, στο σαλόνι μας, κι εκεί σταμάτησε. Στάθηκε συνεπαρμένη, με το βλέμμα καρφωμένο στην πηγή αυτού του αόρατου θαύματος: όρθιο πιάνο, παμπάλαιο και ξεχασμένο, που, παρ' όλα αυτά, λειτουργούσε ακόμη.

Κοιτούσε κυρίως εκείνα τα χέρια... εκείνα τα λευκά χέρια με τους διάφανους καρπούς, που γλιστρούσαν ανάλαφρα και νευρώδη πάνω στα πλήκτρα.

«Ποιος είναι...» ρώτησε με μια ανάσα η κυρία Μίλιγκαν σε λίγο. «Ποιο είναι αυτό το αγόρι;»

Έσφιξα τα δάχτυλα ανάμεσα στις πιέτες του φορέματός μου· αμφιταλαντεύτηκα και το αγόρι στο βάθος έπαψε να παίζει. Τα χέρια του σταμάτησαν αργά· η πλάτη του στητή, σίγουρη, ακουμπισμένη στον τοίχο.

Έπειτα, χωρίς να βιάζεται, σαν να το είχε καταλάβει, σαν να το ήξερε ήδη, γύρισε.

Και αυτό που γύρισε ήταν ένα φωτοστέφανο από πυκνά και εβένινα μαλλιά σαν φτερούγες κορακιού. Ένα πρόσωπο χλομό, με αιχμηρό πιγούνι, πάνω από το οποίο ξεχώριζαν δυο μάτια πιο σκούρα και από το κάρβουνο.

Και ιδού, η φονική γοητεία του. Η σαγηνευτική ομορφιά των χαρακτηριστικών του, εκείνα τα λευκά χείλη και τα λεπτοσμιλεμένα χαρακτηριστικά, άφησαν άφωνη την κυρία Μίλιγκαν.

Κάρφωσε το βλέμμα του πάνω μας, οι μπούκλες του χάιδευαν τα ψηλά ζυγωματικά του, ενώ το κατεβασμένο βλέμμα του ήταν εκτυφλωτικό. Ένα ρίγος με διαπέρασε και ήμουν σίγουρη ότι τον είδα να χαμογελά.

«Είναι ο Ρίγκελ».

Λαχταρούσα μια οικογένεια περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Είχα προσευχηθεί να υπήρχε κάποιος και για μένα εκεί έξω διατεθειμένος να με πάρει μαζί του, να μου δώσει την ευκαιρία που δεν είχα ποτέ.

Ήταν πολύ όμορφο για να είναι αληθινό.

Για να πω την αλήθεια, ακόμη δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ή, μάλλον, δεν ήθελα να το πιστέψω.

«Όλα καλά;» με ρώτησε η κυρία Μίλιγκαν. Καθόταν δίπλα μου στο πίσω κάθισμα.

«Ναι», κατάφερα να πω, πασχίζοντας να χαμογελάσω. «Όλα... πολύ καλά».

Έσφιξα τα δάχτυλα στην ποδιά μου, μα δεν το αντιλήφθηκε. Κάθε τόσο γυρνούσε για να μου δείξει κάτι έξω από το παράθυρο ενώ το τοπίο έτρεχε ολόγυρά μας.

Κι όμως, σχεδόν δεν την άκουγα.

Έφερα αργά το βλέμμα μου στην αντανάκλαση του τζαμιού μπροστά. Στη θέση του συνοδηγού, όπου βρισκόταν ο κύριος Μίλιγκαν, ένας θόλος από εβένινα μαλλιά ακράγγιζε το στήριγμα της κεφαλής.

Το αγόρι κοιτούσε έξω αδιάφορα, ο αγκώνας του στηριζόταν πάνω στην πόρτα και ο κρόταφός του ήταν ακουμπισμένος στις αρθρώσεις των δαχτύλων του.

Τότε, ξαφνικά, λες και με είχε ακούσει, οι κόρες των ματιών του συνάντησαν τις δικές μου. Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν στο τζάμι, τα μάτια του διαπεραστικά. Αμέσως κατέβασα το κεφάλι.

Γύρισα για να ακούσω την Άννα βλεφαρίζοντας και γνέφοντας με χαμόγελο, ωστόσο ένιωσα εκείνο το βλέμμα να διασχίζει την απόσταση που μας χώριζε και να με καρφώνει στη θέση μου.

Έπειτα από λίγη ώρα το αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα, ώσπου έστριψε σε μια συνοικία τυλιγμένη στις σκιές των δέντρων.

Το σπίτι των Μίλιγκαν ήταν από κόκκινο τούβλο, όπως τόσα άλλα. Είχε έναν λευκό ξύλινο φράχτη, με γραμματοκιβώτιο, και έναν ανεμόμυλο μπηγμένο στο χώμα ανάμεσα στις γαρδένιες. Διέκρινα μια βερικοκιά στο κηπάκι στο πίσω μέρος και τένωσα τον λαιμό για να το δω καλύτερα, παρατηρώντας εκείνη την πράσινη γωνιά με γνήσιο ενδιαφέρον.

«Είναι βαρύ;» ρώτησε ο κύριος Μίλιγκαν, όταν πήρα το χαρτόκουτο με τα λιγοστά υπάρχοντά μου. «Θέλετε βοήθεια;»

Κούνησα το κεφάλι, ευγνώμων για την ευγένειά του, κι εκείνος απομακρύνθηκε.

«Ελάτε από δω. Το δρομάκι είναι λίγο κακοτράχαλο. Προσοχή σε εκείνη την πλάκα, προεξέχει. Πεινάτε; Θέλετε να φάτε κάτι;»

«Κάθισε να τακτοποιήσουν πρώτα τα πράγματά τους», είπε η Άννα, ήρεμη, και ο σύζυγός της ίσιωσε τα γυαλιά στη μύτη του.

«Α, βέβαια, βέβαια... Σίγουρα θα είστε κουρασμένοι, έτσι δεν είναι; Ελάτε...»

Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού. Πρόσεξα το χαλάκι στο κατώφλι με την επιγραφή *Σπιτικό* και για μια στιγμή ένιωσα την καρδιά μου να χτυπάει πιο γρήγορα.

Η Άννα χαμήλωσε το πρόσωπο με γλυκύτητα. «Νίκα, έλα».

Έκανα ένα βήμα μπροστά και βρέθηκα σε ένα στενόμακρο χολ.

Το πρώτο που μου έκανε εντύπωση ήταν η μυρωδιά. Δεν είχε σχέση με την οσμή της μούχλας που κυριαρχούσε στα δωμάτια του Γκρέιβ ούτε και της υγρασίας από τις διαρροές που στιγμάτιζαν τον σοβά στα ταβάνια μας. Ήταν μια πολύ ιδιαίτερη μυρωδιά, έντονη, σχεδόν... προσωπική. Είχε κάτι ξεχωριστό, και συνειδητοποίησα ότι ήταν ίδια με το άρωμα που φορούσε η Άννα.

Κοίταξα το εσωτερικό με μάτια που έλαμπαν. Την ταπετσαρία που ήταν λίγο φθαρμένη, τα γύψινα που κοσμούσαν τους τοίχους εδώ κι εκεί, το σεμέν πάνω στο τραπέζι εκεί δίπλα, κοντά στο μπολ με τα κλειδιά. Ο χώρος είχε κάτι τόσο οικείο και προσωπικό, που για μια στιγμή κοντοστάθηκα στο κατώφλι αδυνατώντας να κάνω έστω και ένα βήμα.

«Είναι λίγο μικρό», είπε αμήχανα ο κύριος Μίλιγκαν ξύνοντας το κεφάλι, αλλά δεν έδωσα σημασία.

Θεέ μου, ήταν... τέλειο.

«Τα υπνοδωμάτια είναι πάνω». Η Άννα άρχισε να ανεβαίνει τη στενή σκάλα κι εγώ εκμεταλλεύτηκα την ευκαιρία για να λοξοκοιτάξω τον Ρίγκελ.

Κρατούσε την κούτα του με το ένα του χέρι και κοιτούσε ολόγυρα με κατεβασμένο το πρόσωπο: τα μάτια του στριφογύριζαν εδώ κι εκεί, δεν άφηναν να τους ξεφύγει τίποτα.

«Κλάους;» είπε ο κύριος Μίλιγκαν, ψάχνοντας κάποιον. «Μα, πού να έχει πάει;» Τον άκουσα να απομακρύνεται, ενώ εμείς ανεβαίναμε στο επάνω πάτωμα.

Τακτοποιηθήκαμε στις δύο διαθέσιμες κρεβατοκάμαρες.

«Εδώ υπήρχε ένα δεύτερο σαλόνι», μου είπε η Άννα, ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου που προοριζόταν για μένα. «Το μετατρέψαμε σε ξενώνα. Ξέρεις, σε περίπτωση που ερχόταν κάποιος φίλος...» Για μια στιγμή δίστασε και δε συνέχισε. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα και χαμογέλασε. «Τέλος πάντων... η ουσία είναι πως τώρα είναι δικό σου. Σου αρέσει; Υπάρχει κάτι που θα προτιμούσες να αλλάξεις ή να μεταφέρεις, ίσως...»

«Όχι...» ψέλλισα στο κατώφλι ενός δωματίου που επιτέλους μπορούσα να αποκαλέσω αποκλειστικά δικό μου.

Τέλος οι κοινόχρηστες κρεβατοκάμαρες και τα ρολά που εμπόδιζαν το αυγινό φως· τέλος το παγωμένο και σκονισμένο δάπεδο και οι γκρίζοι τοίχοι.

Ήταν ένα δωματιάκι διακριτικό, με όμορφο ξύλινο πάτωμα και έναν μακρύ καθρέφτη από σφυρήλατο σίδηρο στη γωνία στο βάθος. Ο άνεμος που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο φούσκωνε απαλά τις λινές κουρτίνες, και τα καθαρά σεντόνια ξέκοβαν κατάλευκα πάνω στο ζεστό κόκκινο κουβερλί. Έπιασα τον εαυτό μου να χαϊδεύει μια πεντακάθαρη γωνιά τους, όταν πλησίασα κρατώντας ακόμη την κούτα μου παραμάσχαλα. Σιγουρεύτηκα ότι η κυρία Μίλιγκαν είχε φύγει και έσκυψα αμέσως να μυρίσω: η φρεσκάδα των πλυμένων ρούχων πλημμύρισε τις αισθήσεις μου και έκλεισα τα μάτια παίρνοντας βαθιές ανάσες.

Τι ωραίο που ήταν...

Κοίταξα γύρω μου, ακόμη δεν μπορούσα να πιστέψω ότι όλος

αυτός ο χώρος ήταν δικός μου. Ακούμπησα το χαρτόκουτο στο κομοδίνο, το άνοιξα και ψαχούλεψα στο βάθος. Πήρα στα χέρια μου το κουκλάκι σε σχήμα κάμπιας, που ήταν λίγο γκριζαρισμένο και φθαρμένο –το μόνο που είχε απομείνει από τη μαμά και τον μπαμπά μου– και το ακούμπησα στο κέντρο του μαξιλαριού.

Τα βουρκωμένα μάτια μου καρφώθηκαν στο μαξιλάρι.

Στο δικό μου μαξιλάρι...

Άρχισα να τακτοποιώ τα λιγοστά πράγματα που είχα. Έβαλα στις κρεμάστρες τα μπλουζάκια μου ένα ένα, το κομπιασμένο πουλόβερ μου, τα παντελόνια μου· εξέτασα τις κάλτσες μου και έσπρωξα αυτές με τις περισσότερες τρύπες στο βάθος του συρταριού, ελπίζοντας να μην τις προσέξει κανείς.

Όπως κατέβαινα, αφού έριξα μια τελευταία ματιά στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου, αναρωτήθηκα όλο προσδοκία αν σε λίγο καιρό θα κουβαλούσα κι εγώ τη μυρωδιά που αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα.

«Είστε σίγουροι πως δε θέλετε να φάτε κάτι;» ρώτησε η Άννα αργότερα, κοιτάζοντάς μας ανήσυχη. «Έστω κάτι στο πόδι».

Αρνήθηκα και την ευχαρίστησα. Στη διαδρομή είχαμε κάνει στάση σε φαστ φουντ και ένιωθα ακόμη χορτάτη.

Εκείνη όμως δε φαινόταν και πολύ σίγουρη· με κοίταξε για μια στιγμή κι ύστερα το βλέμμα της μεταφέρθηκε στο άτομο που στεκόταν πίσω μου.

«Κι εσύ, Ρίγκελ;» ρώτησε διστακτικά. «Το προφέρω σωστά; Ρίγκελ, καλά το λέω;» επανέλαβε με επιφύλαξη, προφέροντάς το ακριβώς όπως ήταν γραμμένο.

Εκείνος ένευσε προτού απαντήσει αρνητικά στο ερώτημά της όπως κι εγώ.

«Εντάξει...» το αποδέχτηκε τελικά. «Πάντως να ξέρετε πως υπάρχουν μισκότα και γάλα στο ψυγείο. Τώρα, αν θέλετε, μπο-

ρείτε να πάτε να ξεκουραστείτε... Α, η δική μας κρεβατοκάμαρα είναι η τελευταία στο βάθος, στην άλλη πλευρά του διαδρόμου. Αν χρειαστείτε κάτι...»

Ανησυχούσε. Ανησυχούσε, συνειδητοποίησα και η καρδιά μου σκίρτησε, ανησυχούσε για μένα, αν έτρωγα, αν δεν έτρωγα, αν χρειαζόμουν κάτι... Νοιαζόταν πραγματικά, και όχι για να περάσει με επιτυχία τους υγειονομικούς ελέγχους των Κοινωνικών Υπηρεσιών όπως συνέβαινε με την κυρία Φριτζ, όταν αναγκαζόμασταν να φαινόμαστε όλοι καθαροί και με γεμάτες τις κοιλιές μπροστά στους επιθεωρητές.

Όχι. Νοιαζόταν πραγματικά...

Όπως ανέβαινα επάνω, διατρέχοντας με τα δάχτυλά μου την κουπαστή της σκάλας, μου ήρθε η ιδέα να κατέβω μέσα στην άγρια νύχτα και να φάω μπισκότα στον πάγκο της κουζίνας, όπως είχα δει να κάνουν στην τηλεόραση, στις ταινίες που παρακολουθούσαμε κρυφά από τη μισάνοιχτη πόρτα όταν η κυρία Φριτζ κοιμόταν στην πολυθρόνα.

Άκουσα βήματα και γύρισα. Ο Ρίγκελ πρόβαλε στη σκάλα.

Έκανε μεταβολή με γυρισμένη την πλάτη, αλλά για κάποιο λόγο ήμουν σίγουρη ότι με είχε δει.

Για μια στιγμή θυμήθηκα πως σε αυτή την τόσο όμορφα φιλοτεχνημένη οικογενειακή εικόνα συμπεριλαμβανόταν κι αυτός. Πως σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα, όσο ωραία και πολυπόθητη κι αν ήταν, δεν ήταν όλα γλυκά, ζεστά και θαυμάσια. Όχι. Κάπου στο φόντο υπήρχε μια σκούρα κηλίδα, σαν κάψιμο, το σημάδι από ένα τσιγάρο.

«Ρίγκελ». Μου ξέφυγε αυθόρμητα, ψιθυριστά, σαν να το είχα ξεστομίσει προτού προλάβω να το σταματήσω.

Κοντοστάθηκε στο κέντρο του έρημου διαδρόμου κι εγώ δίστασα.

«Τώρα... τώρα που εμείς...»

«Τώρα που εμείς... τι;» ρώτησε με εκείνον τον βασανιστικό και απαλό τρόπο που για μια στιγμή με έκανε να δειλιάσω.

«Τώρα που είμαστε εδώ, μαζί», συνέχισα κοιτάζοντας την πλάτη του, «εγώ... θα ήθελα να τα πάμε καλά».

Να πάνε καλά όλα, αν και υπήρχε εκείνος, κι εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Αν και ήταν η σκούρα κηλίδα, και για μια στιγμή προσευχήθηκα να μην καταβροχθίσει την υπέροχη οικογενειακή εικόνα... Πάνω στην απελπισία μου, θα ήθελα αυτό το δαντελένιο όνειρο να μη διαλυθεί.

Για μια στιγμή ο Ρίγκελ παρέμεινε ακίνητος· ύστερα, αμίλητος, άρχισε να προχωρά. Κατευθύνθηκε προς την πόρτα του δωματίου του κι εγώ ένιωσα τους ώμους μου να πέφτουν κι άλλο.

«Ρίγκελ...»

«Μην μπαίνεις στο δωμάτιό μου», τον άκουσα να λέει αγριεμένα. «Ούτε τώρα ούτε στο μέλλον».

Του έριξα ένα ανήσυχο βλέμμα, νιώθοντας το καλοπροαίρετο αίτημά μου να γίνεται χίλια κομμάτια.

«Απειλή ήταν αυτό;» ρώτησα, την ώρα που γύριζε το πόμολο της πόρτας.

Τον είδα να την ανοίγει και κάποια στιγμή να κοντοστέκεται. Έστριψε το σαγόκι και τα μάτια του με κοίταξαν πάνω από τους ώμους του. Και τότε, μια στιγμή προτού κλείσει την πόρτα, είδα το επικίνδυνα σαρκαστικό χαμόγελο πάνω από την άκρη του σαγονιού του. Εκείνο το ειρωνικό χαμόγελο ήταν η καταδίκη μου.

«Συμβουλή είναι, νυχτοπεταλούδα».

2

Χαμένο παραμύδι

*Κάποιες φορές η μοίρα
είναι ένα ανοίκειο μονοπάτι.*

Το όνομα του ιδρύματος στο οποίο ζούσα ήταν Σάνικρικ Χόουμ.

Πρόβαλλε στην άκρη ενός κατεστραμμένου αδιεξόδου, στην ξεχασμένη περιφέρεια μιας κωμόπολης, στα νότια του νομού. Δεχόταν άμοιρα παιδιά σαν εμένα, αλλά ποτέ κανένα από αυτά δε χρησιμοποιούσε το πραγματικό του όνομα.

Όλα το αποκαλούσαν περιφρονητικά Γκρέιβ, τάφο δηλαδή, και πολύ γρήγορα καταλάβαινε κάποιος τον λόγο: όποιος κατέληγε εκεί έμοιαζε καταδικασμένος στον *όλεθρο και το αδιέξοδο*, ακριβώς όπως ο δρόμος στον οποίο βρισκόταν.

Στο Γκρέιβ είχα ακούσει τα κάγκελα μιας φυλακής να κλείνουν με θόρυβο.

Όλα εκείνα τα χρόνια, κάθε μέρα, ευχόμουν να έρθει κάποιος να με πάρει να με κοιτάξει στα μάτια, μόνο εμένα ανάμεσα σε τόσα παιδιά· να με θέλει ακριβώς όπως είμαι, μολονότι δεν εί-

μαι και τίποτα το ιδιαίτερο. Κανείς όμως δε με είχε επιλέξει. Κανείς δε με ήθελε ούτε με είχε προσέξει... Πάντα ήμουν αόρατη.

Όχι σαν τον Ρίγκελ.

Εκείνος δεν είχε χάσει τους γονείς του, όπως πολλοί από εμάς. Καμία συμφορά δεν είχε βρει την οικογένειά του όταν ήταν μικρός. Τον είχαν ανακαλύψει μπροστά στην καγκελόπορτα του ιδρύματος μέσα σε ένα καλάθι από κλαδιά ιτιάς, χωρίς κανένα σημείωμα, ούτε καν όνομα, εγκαταλειμμένο μέσα στη νύχτα, με τ' αστέρια να τον φρουρούν σαν θεόρατοι κωμόμενοι γίγαντες. Δεν ήταν ούτε μιας εβδομάδας.

Τον είχαν ονομάσει Ρίγκελ, όπως το πιο φωτεινό αστέρι του Ωρίωνα, που εκείνο το βράδυ έλαμπε σαν διαμαντένιος ιστός πάνω σε ένα κρεβάτι από μαύρο βελούδο. Με το επώνυμο Γουάιλντ συμπλήρωσαν το κενό στα προσωπικά του στοιχεία.

Όλοι πιστεύαμε πως είχε γεννηθεί εκεί. Ούτε το πρόσωπό του δεν μπορούσε να το κρύψει: Από εκείνη τη νύχτα τού είχε μείνει ένα δέρμα χλομό όπως το φεγγάρι και μάτια σκούρα, γεμάτα αυτοπεποίθηση, μάτια ανθρώπου που δε φοβόταν ποτέ το σκοτάδι.

Από μικρός ο Ρίγκελ ήταν το καμάρι του Γκρέιβ.

Γιο των αστεριών τον αποκαλούσε η διευθύντρια κι αργότερα η κυρία Φριτζ τον λάτρευε τόσο, που του είχε μάθει να παίζει πιάνο. Καθόταν μαζί του ώρες ολόκληρες, επιδεικνύοντας μια υπομονή που δεν είχε ποτέ μαζί μας, και με κάθε νότα τον μεταμόρφωνε στο άψογο αγόρι που ξεχώριζε μέσα στους γκρίζους τοίχους του ιδρύματος.

Ο καλός και άριστος Ρίγκελ, με τα τέλεια δόντια, τους πάντα υψηλούς βαθμούς του, τις καραμέλες που του έδινε κρυφά η διευθύντρια πριν από το δείπνο. Το παιδί που όλοι θα ήθελαν να έχουν.

Εγώ όμως ήξερα ότι δεν ήταν έτσι. Είχα μάθει να βλέπω τι

κρυβόταν από πίσω, πίσω από τα χαμόγελα, πίσω από το στόμα με τα κατάλευκα δόντια, πίσω από εκείνο το προσωπίο τελειότητας που φορούσε στις συναναστροφές του με όλους. Αυτό το αγόρι, που κουβαλούσε τη νύχτα μέσα του, έκρυβε στις πτυχώσεις της ψυχής του το σκοτάδι από το οποίο το είχαν αποσπάσει.

Ο Ρίγκελ πάντα μού φερόταν... παράξενα. Με έναν τρόπο που δεν κατάφερα ποτέ να εξηγήσω.

Σαν να είχα κάνει κάτι και μου άξιζαν αυτές οι συμπεριφορές ή οι σιωπές στις οποίες τον είχα πιάσει να με κοιτάζει από μακριά. Όλα άρχισαν μια μέρα σαν τις άλλες, δε θυμάμαι καν πότε ακριβώς. Πέρασε από δίπλα μου και με έσπρωξε, με αποτέλεσμα να πέσω και να γδάρω τα γόνατά μου. Έφερα τις γάμπες μου στο στήθος για να καθαρίσω τα χόρτα που είχαν κολλήσει πάνω μου, αλλά όπως σήκωσα τα μάτια, δεν είδα ούτε ίχνος τύψης στο πρόσωπό του. Στεκόταν εκεί, το βλέμμα του καρφωμένο στο δικό μου, στη σκιά ενός τοίχου γεμάτου ρωγμές.

Ο Ρίγκελ τραβούσε βίαια τα ρούχα που φορούσα, όπως και τα μαλλιά μου, ενώ έλυne και τους φιόγκους στις πλεξούδες μου· οι κορδέλες έπεφταν στα πόδια του σαν άψυχες πεταλούδες κι ανάμεσα στις υγρές βλεφαρίδες του διέκρινα ένα μοχθηρό χαμόγελο που έφτανε ως τα χείλη του προτού εξαφανιστεί.

Κι όμως, δε με άγγιζε ποτέ. Όλα αυτά τα χρόνια ούτε μια φορά δε με είχε ακουμπήσει με το χέρι του. Μόνο το στρίψωμα ή το ύφασμα από τα ρούχα ή τα μαλλιά μου... Με έσπρωχνε και με τραβούσε, κι εγώ κατέληγα με ξεχειλωμένα μανίκια, αλλά ποτέ με κάποιο σημάδι στο δέρμα μου, σαν να μην ήθελε να αφήσει πάνω μου τις αποδείξεις της ενοχής του. Ή μπορεί να του προκαλούσαν αποστροφή οι φακίδες μου. Ίσως με απεχθανόταν τόσο πολύ, που σιχαινόταν να με αγγίξει.

Ο Ρίγκελ προτιμούσε να είναι μόνος του και σπάνια επιδίωκε να κάνει παρέα με άλλα παιδιά.

Θυμάμαι μια φορά, όταν ήμασταν περίπου δεκαπέντε ετών... Είχε έρθει ένα καινούργιο αγόρι στο Γκρέιβ, ένας ξανθός τύπος που μέσα σε λίγες εβδομάδες θα πήγαινε σε θετή οικογένεια. Είχε κολλήσει σχεδόν αμέσως με τον Ρίγκελ –το συγκεκριμένο αγόρι ήταν, αν θα μπορούσε κανείς να το πιστέψει, χειρότερο ακόμα κι απ' αυτόν. Έγερναν πάνω στους τοίχους νωχελικά, ο Ρίγκελ με τα χέρια σταυρωμένα, τα χείλη σαν του σκιάχτρου και τα μάτια να σπιθίζουν με βλοσυρή θυμηδία. Δεν τους είχα δει ποτέ να τσακώνονται για κανέναν λόγο.

Μια μέρα, όμως, το αγόρι εμφανίστηκε στο δείπνο με μια μελανιά κάτω από τα βλέφαρα και το μάγουλό του πρησμένο. Η κυρία Φριτζ τού είχε ρίξει ένα βλέμμα όλο κακία και με βροντερή φωνή τον είχε ρωτήσει τι, στην ευχή, είχε συμβεί.

«Τίποτα», είχε μουρμουρίσει το αγόρι χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του από το πιάτο. «Έπεσα στο σχολείο».

Μόνο που δεν ήταν τίποτα κι εγώ το είχα διαιθανθεί. Κι όταν είχα σηκώσει το βλέμμα, είχα δει τον Ρίγκελ να κατεβάζει το πρόσωπό του για να το κρύψει από τους άλλους. Είχε... χαμογελάσει, και εκείνο το ανεπαίσθητο ειρωνικό χαμόγελο είχε περάσει μέσα από την τέλεια μάσκα του σαν ρυτίδα.

Και όσο μεγάλωνε... τόσο πιο όμορφος γινόταν, με τρόπο που δεν ήθελα ποτέ να παραδεχτώ. Γιατί η ομορφιά του δεν είχε τίποτα γλυκό, τρυφερό ή ευγενικό.

Όχι...

Ο Ρίγκελ έκαιγε με τα βλέμματά του, αιχμαλότηζε την προσοχή όπως ο σκελετός ενός φλεγόμενου σπιτιού ή το κουφάρι ενός τρακαρισμένου αυτοκινήτου στην άκρη του δρόμου. Είχε μια ψυχρή ομορφιά και όσο προσπαθούσα να μην τον κοιτάζω τόσο πιο πολύ η βασανιστική γοητεία του τρύπωνε πίσω από τα μάτια μου, χωνόταν κάτω από το δέρμα μου, απλωνόταν σαν λεκές διαπερνώντας τη σάρκα μου.

Αυτό ήταν ο Ρίγκελ: σαγηνευτικός, μοναχικός, επικίνδυνος.
Τα πιο κρυφά σου όνειρα μεταμφιεσμένα σε εφιάλτη.

Εκείνο το πρωί ξύπνησα, θαρρείς, σε παραμύθι. Καθαρά σε-
ντόνια, υπέροχο άρωμα και ένα στρώμα όπου δεν ένιωθα τα
ελατήρια. Δεν επιθυμούσα τίποτε άλλο.

Ανακάθισα με τα μάτια νυσταγμένα· η άνεση αυτού του ολό-
δικού μου δωματίου για μια στιγμή με έκανε να νιώσω τυχερή
όπως δεν υπήρξα ποτέ.

Αμέσως μετά, όμως, σαν να πρόβαλε στον νου μου ένα γκρί-
ζο σύννεφο, θυμήθηκα πως σε αυτό το παραμύθι δεν ήμουν μό-
νη· υπήρχε και μια σκοτεινή γωνιά, ένα κάψιμο, που σε καμία
περίπτωση δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ.

Κούνησα αδύναμα το κεφάλι. Έβαλα τους καρπούς μου στα
βλέφαρά μου και πίεσα τα μάτια σε μια προσπάθεια να σβήσω
αυτές τις σκέψεις.

Δεν ήθελα να το σκέφτομαι. Δεν ήθελα να επιτρέψω σε κα-
νέναν να μου καταστρέψει το παραμύθι. Ούτε σε αυτόν.

Ήξερα τη διαδικασία πολύ καλά για να πιστέψω ότι είχα βρει
από τώρα μόνιμο σπιτικό. Όλοι φαινόταν να πιστεύουν πως η
υιοθεσία έχει πάντα αίσιο τέλος, δηλαδή ότι λίγες ώρες αφότου
έχεις φτάσει στο σπίτι μιας καινούργιας οικογένειας γίνεσαι αυ-
τομάτως μέλος της.

Μόνο που δε λειτουργούσε καθόλου έτσι· αυτό συνέβαινε
μόνο με τα μικρά των ζώων.

Η πραγματική υιοθεσία ήταν μια διαδικασία πολύ πιο χρο-
νοβόρα. Πρώτα έπρεπε να περάσει μια δοκιμαστική περίοδος
με την οικογένεια, για να διαπιστωθεί αν η συγκατοίκηση ήταν
δυνατή και οι σχέσεις ανάμεσα στα μέλη απρόσκοπτες. Την
αποκαλούσαν «τοποθέτηση προ υιοθεσίας». Στη φάση αυτή τύ-
χαινε να εμφανιστούν θέματα ασυμβατότητας και προβλήμα-

τα που εμπόδιζαν την οικογενειακή αρμονία, γι' αυτό και η οικογένεια χρησιμοποιούσε το συγκεκριμένο διάστημα για να αποφασίσει αν θα προχωρούσε στην υιοθεσία ή όχι. Ήταν πολύ σημαντική... Μόνο αν όλα πήγαιναν καλά και δεν προέκυπταν κωλύματα οριστικοποιούσαν οι γονείς την υιοθεσία.

Γι' αυτό δεν μπορούσα ακόμη να με θεωρήσω νόμιμο μέλος της συγκεκριμένης οικογένειας. Για πρώτη φορά ζούσα ένα όμορφο αλλά εύθραυστο παραμύθι, που ανά πάσα στιγμή μπορεί να έσπαγε σαν γυαλί μέσα στα χέρια μου.

Θα είμαι καλή, υποσχέθηκα ξανά στον εαυτό μου. Θα είμαι καλή και όλα θα πάνε καλά. Θα έκανα τα πάντα για να γίνει αυτό. Τα πάντα...

Κατέβηκα στο κάτω πάτωμα αποφασισμένη να μην επιτρέψω σε κανέναν να μου καταστρέψει αυτή την ευκαιρία.

Το σπίτι ήταν μικρό, έτσι δε μου πήρε πολλή ώρα να βρω την κουζίνα: άκουσα φωνές και κατευθύνθηκα δειλά προς εκείνο το μέρος.

Όταν έφτασα στο κατώφλι, έμεινα άφωνη. Ο κύριος και η κυρία Μίλιγκαν κάθονται στο τραπέζι φορώντας ακόμα τις πιτζάμες τους και τις παντόφλες μισοβγαλμένες.

Η Άννα γελούσε, τα δάχτυλά της χαίδευαν το αχνιστό φλιτζάνι, και ο κύριος Μίλιγκαν έβαζε δημητριακά σε ένα κεραμικό μπολ, στο πρόσωπό του υπήρχε νυσταγμένο χαμόγελο.

Και στο κέντρο, ακριβώς ανάμεσά τους, βρισκόταν ο Ρίγκελ.

Τα μαύρα μαλλιά του με χτύπησαν σαν γροθιά, μια μελανιά κατευθείαν στα μάτια. Χρειάστηκε να βλεφαρίσω για να συνειδητοποιήσω ότι δεν το φανταζόμουν όλο αυτό. Έλεγε μια ιστορία, οι ώμοι του κατεβασμένοι σε στάση χαλαρή, οι αχτένιστες μπούκλες του πλαισίωναν το πρόσωπό του.

Οι Μίλιγκαν τον κοιτούσαν με μάτια λαμπερά, και ξαφνικά γέλασαν συντονισμένα, όταν τους είπε μια συγκεκριμένη φρά-

ση. Τα ανάλαφρα γέλια τους αντήχησαν στ' αυτιά μου σαν να είχα αποκοπεί και βρισκόμουν χιλιόμετρα μακριά.

«Α, Νίκα», αναφώνησε η Άννα, «καλημέρα!»

Ανασήκωσα τους ώμους, τα βλέμματά τους καρφώθηκαν πάνω μου και, για κάποιο λόγο, ένιωσα περιττή. Αν και μόλις είχα έρθει και δεν τους γνώριζα καλά καλά. Αν και θα έπρεπε να είμαι μόνο εγώ κι όχι αυτός.

Οι μαύρες ίριδες του Ρίγκελ στράφηκαν προς το μέρος μου. Με βρήκαν χωρίς καν να με αναζητήσουν, σαν να ήξεραν ήδη, και για μια στιγμή μού φάνηκε πως είδα ένα απότομο τράβηγμα στην άκρη του στόματός του. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και χαμογέλασε αγγελικά.

«Καλημέρα, Νίκα».

Ένα σύγκρυο σύρθηκε στο δέρμα μου. Πάγωσα. Δεν μπόρεσα να απαντήσω, γιατί ένιωθα όλο και περισσότερο ότι ήμουν το θύμα αυτής της ψυχρής γοητείας.

«Κοιμήθηκες καλά;» Ο κύριος Μίλιγκαν τράβηξε μια καρέκλα να καθίσω. «Έλα να φας πρωινό!»

«Να, εδώ μιλάμε για να γνωριστούμε καλύτερα», μου είπαν, κι εγώ ξανακοίταξα τον Ρίγκελ, που πλέον με παρατηρούσε σαν το τέλειο πορτρέτο ανάμεσα στους Μίλιγκαν.

Βολεύτηκα διστακτικά, ενώ ο κύριος Μίλιγκαν γέμιζε το ποτήρι του Ρίγκελ κι εκείνος του χαμογελούσε, σαν στο σπίτι του, δημιουργώντας μου την αίσθηση ότι καθόμουν πάνω σε αγκάθια.

Θα είμαι καλή...

Πρόσεξα πως οι Μίλιγκαν αντάλλαξαν μερικές κουβέντες, εκεί μπροστά στα μάτια μου, και η φράση *θα είμαι καλή* άστραψε στον νου μου σαν άλικη αστραπή, *θα είμαι καλή, τ' ορκίζομαι...* «Πώς νιώθεις πρώτη μέρα, Νίκα;» ρώτησε η Άννα ευγενικά. «Έχεις άγχος;»

Προσπάθησα να απωθήσω τους φόβους μου σε μια μακρινή γωνία, γιατί ένιωθα πως πρόβαλλαν αντίσταση.

«Α... όχι», επιχείρησα να χαλαρώσω λίγο. «Δε φοβάμαι... Πάντα μου άρεσε το σχολείο».

Αλήθεια ήταν.

Το σχολείο ήταν από τις ελάχιστες αφορμές που είχαμε να βγαίνουμε από το Γκρέιβ. Διασχίζαμε τον δρόμο προς το δημόσιο σχολείο, κι εγώ περπατούσα με τα μάτια να κοιτάζουν ψηλά, παρατηρούσα τα σύννεφα και φανταζόμουν πως ήμουν όπως οι άλλοι – ονειρευόμουν ότι ανέβαινα σε ένα αεροπλάνο κι έφευγα, πετούσα σε κόσμους μακρινούς και ελεύθερους.

Ήταν από τις σπάνιες στιγμές που σχεδόν κατάφερνα να νιώσω φυσιολογική.

«Ήδη έχω επικοινωνήσει με τη γραμματεία», μας ενημέρωσε η Άννα. «Θα σας υποδεχτεί η διευθύντρια. Το σχολείο έχει εγκρίνει την εγγραφή σας και με διαβεβαίωσαν πως μπορείτε να αρχίσετε αμέσως να παρακολουθείτε τα μαθήματα. Ξέρω ότι όλα γίνονται πολύ γρήγορα, αλλά... ελπίζω να πάνε καλά. Σας επιτρέπουν να είστε στο ίδιο τμήμα, αν το ζητήσετε», πρόσθεσε.

Η έκφρασή της μαρτυρούσε σιγουριά και πάσχισα να κρύψω τη δυσαρέσκειά μου. «Α, ναι... ευχαριστώ».

Τότε όμως αντιλήφθηκα ένα βλέμμα που με κοιτούσε. Γύρισα τα μάτια και βρήκα τον Ρίγκελ να με παρατηρεί διαπεραστικά: οι ιριδές του ξεχώριζαν βαθιές και μικροσκοπικές κάτω από τα τοξωτά του φρύδια και με κοιτούσε καταπρόσωπο.

Απέστρεψα το βλέμμα σαν να με είχε κάψει. Ένιωσα ενστικτωδώς την ανάγκη να απομακρυνθώ, και με τη δικαιολογία ότι πήγαινα να ντυθώ, σηκώθηκα από το τραπέζι και βγήκα από την κουζίνα.

Κι ενώ έβαζα τοίχους και αποστάσεις ανάμεσά μας, ένιωσα

ένα κάψιμο στο στομάχι κι εκείνο το βλέμμα να εισβάλλει στις σκέψεις μου.

«Θα είμαι καλή», ψιθύρισα μέσα απ' τα δόντια μου, ταραγμένη, «θα είμαι καλή... τ' ορκίζομαι...»

Από όλους τους ανθρώπους του κόσμου, ήταν ο τελευταίος που θα ήθελα να είναι μαζί μου.

Θα κατάφερα ποτέ να τον αγνοήσω;

Το καινούργιο σχολείο ήταν ένα γκριζο ορθογώνιο κτίριο.

Ο κύριος Μίλιγκαν έκανε το αυτοκίνητο στην άκρη, ενώ κάποια παιδιά πέρασαν ξυστά από το καπό πάνω στη φούρια τους να προλάβουν το κουδούνι. Ίσιωσε τα χοντρά γυαλιά στη μύτη του και κρέμασε τα χέρια του στο τιμόνι σαν να μην ήξερε πού αλλού να τα βάλει. Διαπίστωσα πως μου άρεσε να περιεργάζομαι τις εκφράσεις του: ήταν τύπος πειθήνιος και νευρώδης και ίσως γι' αυτό να προκαλούσε τη συμπόνια μου.

«Όταν τελειώσετε, θα περάσει να σας πάρει η Άννα».

Παρ' όλα αυτά, με κατέκλυσε μια ευχάριστη αίσθηση στην ιδέα ότι εκεί έξω θα περίμενε κάποιος να με γυρίσει στο σπίτι. Ένευσα από το πίσω κάθισμα, με το φθαρμένο σακιδιό μου στην ποδιά μου.

«Σας ευχαριστώ, κύριε Μίλιγκαν».

«Α... μπορείς... μπορείτε να με αποκαλείτε Νόρμαν», είπε ντροπαλά, με αυτιά κάπως κοκκινισμένα, την ώρα που κατεβαίναμε. Ύστερα στεκόμουν και χάζευα το αυτοκίνητο που χανόταν στην άκρη του δρόμου, ώσπου άκουσα βήματα από πίσω μου. Γύρισα και είδα τον Ρίγκελ να περπατάει μόνος προς την είσοδο.

Ακολούθησα με τα μάτια μου την ψηλόλιγνη φιγούρα του, το άνετο και σίγουρο βάδισμά του, τους φαρδιούς ώμους του. Είχε πάντα μια υπνωτική φυσικότητα στον τρόπο που κινού-

νταν και περπατούσε, με βήματα ακριβείας, λες και το έδαφος έπαιρνε το σχήμα των παπουτσιών του.

Διάβηκα την είσοδο πίσω του, αλλά, εντελώς απροειδοποίητα, πιάστηκε το λουρί της τσάντας μου στο χερούλι γούρλωσα τα μάτια και από το τράβηγμα έπεσα πάνω σε κάποιον που μόλις έμπαινε εκείνη τη στιγμή.

«Τι, στον διάβολο...» άκουσα όταν γύρισα. Ένα αγόρι τράβηξε το μπράτσο του εκνευρισμένο. Στα χέρια του έσφιγγε δυο τρία βιβλία.

«Συγγνώμη», ψέλλισα, και ο φίλος του που ερχόταν από πίσω του τον σκούντησε.

Έβαλα τα μαλλιά πίσω από τα αυτιά μου, αλλά όταν τα βλέμματα μας διασταυρώθηκαν, σαν να με κοίταξε καλύτερα. Ο εκνευρισμός εξαφανίστηκε από το πρόσωπό του, κι έμεινε ασάλευτος, σαν κεραυνοβολημένος από τα μάτια μου.

Αμέσως μετά, από το πουθενά, του έπεσαν τα βιβλία από τα χέρια.

Το βλέμμα μου καρφώθηκε στη στοιβία που είχαν δημιουργήσει και, όταν είδα ότι δεν έσκυβε να τα μαζέψει, τα σήκωσα εγώ.

Του τα έδωσα, νιώθοντας τύψεις που έπεσα πάνω του, και κατάλαβα πως όλο αυτό το διάστημα εκείνος είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου.

«Ευχαριστώ...» Χαμογέλασε αργά και το βλέμμα του περιπλανήθηκε πάνω μου με τρόπο που με έκανε να κοκκινίσω. Η αντίδρασή μου του φάνηκε διασκεδαστική ή ενδιαφέρουσα.

«Καινούργια είσαι;» ρώτησε.

«Πάμε, Ρομπ», τον έσπρωξε ο φίλος του, «έχουμε αργήσει πολύ».

Μόνο που εκείνος δε φαινόταν να θέλει να φύγει κι εγώ ένιωσα κάτι σαν βλέμμα στον αυχένα μου: μια έντονη αίσθηση, σαν βελόνα που έσκισε τον αέρα πίσω μου.

ΗΜΑΣΤΑΝ Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ
ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ – ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΙ,
ΑΔΙΑΧΩΡΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΣ ΑΣΤΡΟ ΚΙ ΕΓΩ ΟΥΡΑΝΟΣ.

Ανάμεσα στους τοίχους του Γκρέιβ, του ορφανοτροφείου όπου μεγάλωσε η Νίκα, ανέκαθεν λέγονταν ιστορίες και θρύλοι στο φως του κεριού. Η πιο γνωστή είναι εκείνη του Δημιουργού των Δακρύων, ενός μοναχικού τεχνίτη με ανοιχτά σαν το γυαλί μάτια, που λάξευε όλους τους φόβους και όλες τις ανησυχίες που υπάρχουν στις καρδιές των ανθρώπων.

Στα δεκαεπτά της χρόνια, όμως, φτάνει για τη Νίκα η στιγμή να αφήσει πίσω της τα ζοφερά παραμύθια της παιδικής ηλικίας και να γίνει πραγματικότητα το πιο μεγάλο της όνειρο.

Μα, στο νέο της σπίτι η Νίκα δεν είναι μόνη της. Μαζί της από το Γκρέιβ φεύγει και ο Ρίγκελ, ένας δύστροπος και μυστηριώδης νεαρός, το τελευταίο πρόσωπο που θα ήθελε η Νίκα για θετό αδελφό. Ο Ρίγκελ, προικισμένος με μια ομορφιά που μαγεύει, κρύβει έναν σκοτεινό χαρακτήρα.

Ακόμα κι αν τη Νίκα και τον Ρίγκελ τοίς ενώνει ένα κοινό παρελθόν πόνου και στερήσεων, η συνύπαρξή τους φαίνεται ανέφικτη. Κυρίως όταν ο θρύλος επιστρέφει για να εισχωρήσει στη νέα τους ζωή και ο Δημιουργός των Δακρύων γίνεται ξαφνικά αληθινός, πλησιάζει ολοένα πιο κοντά τους...

Από 14 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN-978-620-06-5115-6

9 786180 153156

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 27890